

Éjszakák és forintok

A gyár kapujában az éjszakai portás nem túl kedvesen tartóztatja fel a bemenni igyekvő fiatalokat. Körülbelül húszan kénytelenek várni a rácszott vasajtó előtt. Erősködnek, hogy igenis itt szeretnének dolgozni, nekik ezt a munkahelyet ajánlották. Hosszas rábeszélésre a kapu szigorú őre kezébe veszi a telefonkagylót, hogy valaki illetékesel megbeszélje a dolgot. Aztán dialittasan közli a végső döntést:

— Emberek, menjenek szépen haza, nem tudnak maguknak munkát adni!

Egy kis protekcióval

Persze, itt is lehet eredményt elérni, legalább is annyit, hogy a kapun beengedjék az embert. Ez történik kis idő múltán, amikor két lány érkezik: néhány szót váltanak a „gyári csarberussal”, majd elindulnak a csarnok felé. Gyorsan a nyomukba szegődünk. Szinte kérdeznünk sem kell, csodálkozásunkat látva az egyik már mondja is:

— Az igazság az, hogy dolgozik a gyárban egy rokonom, ő megbeszélte a dolgot a művezetővel. Tegnap ment is minden simán, ma azonban már bizonytalanabb, hogy kapunk-e munkát. Más az éjszakai művezető.

Közben a hatalmas csarnokba érünk, sietősen elhaladunk a gépek mellett, majd a lányok benyitnak a „csupa-ablak” fülkébe. Szélesen gesztikulálnak, magyarul beszélnek, a művezető végül csak beadja a derekát: a lányok tehát ma is dolgozhatnak! Amíg átváltunk, addig a kabinjából előbújó kissé morózus művezetőt kérjük meg, mondjon véleményt a diákok éjszakai munkájáról:

— Sok jót nem tudok maguknak mondani. Mivel plusz pénzért dolgoznak, hát igyekeznek. Persze, korántsem nyújtanak olyan teljesítményt, mint azok, akik állandóan itt dolgoznak. Ez természetes, hisz ehhez is kell némi gyakorlat — ők pedig csak alkalmanként jönnek.

— Úgy tűnik, nem mindig szívesen fogadják őket...

— Tudja, ezzel az a helyzet, hogy amikor nagyon szükségünk lenne plusz munkaerőre, s a diákmunka-közvetítőt toborzásra kérjük, rendszerint akkor nem jönnek dolgozni. Sokan azok közül sem, akik megígérték. Máskor meg, ha például a gép leáll, s nincs rájuk szükség, itt tolonganak a kapu előtt!

Ki, miért éjjel?

Mielőtt megkezdődne a munka, ezt az alcímű kérdést tesszük fel a két hallgatónak. Összemosolyognak, aztán őszintén válaszolnak:

— Tudod, volt egy-két buli és elszórt az albréti díj. Azt meg nem sokára ki kell fizetnünk. Hogy miért pont éjjel jöttünk dolgozni? Tény, az órarendünk megengedné, hogy a hét három utolsó napján délelőtt vagy délután dolgozzunk, de hát azt mindenki tudja: éjszakai munkáért többet fizetnek.

— Mondták: már dolgoztatok itt máskor is éjjel. Nem könnyű melő ez a lányoknak.

— Arra gondolsz, nehéz volt-e megszokni a fizikai munkát, az éjszakai munkát? Nos, az éjjeli fennmaradást a vizsgára készüléskor, vagy a bulikon megszoktuk. Ami a munkát illeti, kétségtelen nem túl könnyű, de hát mi akartunk dolgozni és igyekszünk jól elvégezni, amit itt ránk bízna. Egyébként pedig még holnap éjszaka is dolgozni szeretnénk, azaz összejön a szükségesség pénz. Azután majd akkor jövünk, ha újra anyagi csőd fenyeget.

Alvás — előadáson

Szeged másik üzemében, ahol élelmiszert dolgoznak fel, népes egyetemista társaságra bukkantunk. Lányok, fiúk vegyesen. Kérdésünkre először szemrehányó

tekintet a felelet. Végül az egyikük, egy szakállas srác „megszán” bennünket:

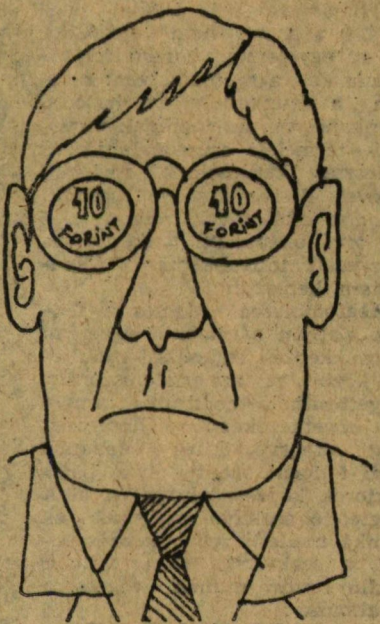
— Azon túl, hogy éjszaka jobban lehet keresni, a hét legtöbb napján délelőtt és délután is óráink vannak, így marad ez a megoldás. A pénzre nagy szükségünk van. Van, akinek inkább a szórakozásra kell, vagy valamilyen különleges dolgot akar vásárolni, de akad közöttünk olyan is, akit a szülei nem tudnak kellően támogatni. Ö egyébként szinte csaknem minden éjszaka itt dolgozik. De ezen a héten valamennyien hasonló cipőben jártunk.

— Nem túlságosan fárasztó ez? Mármint nappal az intenzív szellemi, éjszaka pedig a fizikai munka.

Legtöbbször a vállukat vonogatják:

— Hát... ha az ember rendszert csinál ebből, bizony nem leányálom — válaszolja egy nem túl izmos fiú — A legrosszabb a nyolctól délig terjedő időszak. Ilyen még sosem fordult elő velem: jegyzetek az előadáson, aztán egy-két perc igazi mély alvás, majd megint felébredek, írok pár sort, utána ismét néhány perc alvás. Ha más mondja nekem, hogy létezik ilyen, el sem hiszem! A délutánokkal már nincs baj, azt hiszem, akkor már átáll a szervezet. Persze, nálam csak kivételes dolog, hogy egész héten dolgozom éjjelenként. Most azonban nagyon kellett a „zsosó”. Tudod, elég sokkal lógok a haveromnak, s lassan lejár a határidő. De nehogy azt hidd, hogy mindannyian ezért vagyunk itt. Ugyan Peti az előbb már mondta, de azonkívül is van olyan köztünk, aki nem akarja folyton „pumpolni” a szüleit. Más meg a nyáron külföldre szeretne menni, arra gyűjt.

Az írásban olvasható beszélgetésekből, s emellett máshol elhangzott véleményekből az derül ki, mostanában — bátran mondhatjuk így — divat lett a diákok körében éjszakai dolgozni

„Látótávolság...”

különböző üzemekben. Azok szemszögéből, akik úgy mondják „nemes célokért”, vagy kényszerűségből vállalják alkalm szerűen még a nehéz fizikai munkát is, s ezzel együtt az éjszakai ébrenlétet, törődést — ez mindenképpen érthető. Tulajdonképpen az is érthető, ha valaki pár nap alatt „kiszórt” forintjait kívánja ily módon pótolni. De: amennyire jó önévelő hatása van ennek, hisz megtanulják tisztelni a munkát, a pénz értékét, annyira káros is lehet — egyeseket ugyanis hamar könnyelművé tehet, mondván: nem baj, ha elszórtam a pénzem, legfeljebb majd dolgozom néhány éjszaka.

S arról már ne is beszéljünk, hogy mindennek rendszeressé válása könnyen a tanulás rovására mehet! Mi idejében szönlünk...

SZALAY ZOLTÁN

SPORT

A SZOTE nyerte a Medikus Kupát

Újabb szegedi diáksportsiker Pécssett

Úgy látszik, Pécs szerencsét hozó helyszín a szegedi egyetemista sportolók számára. Az idei egyetemi sporttalálkozó szegedi résztvevői legalábbis biztosan szívesen emlékeznek majd vissza a városra. Éppen a legutóbbi lapszámunkban tudósítottunk arról, hogy a József Attila Tudományegyetem diáksportolói az első helyet szerezték meg a Pécssett megrendezett Tudományegyetemek Tömegsport Kupáján. Most újabb, a Mecsek-aljai városban született szegedi diáksportsikerről számolhatunk be. Örömmel tesszük ezt, annál is inkább, mivel — úgy érezzük — a Szegedi Orvostudományi Egyetem hallgatói a vártnál jobb eredményt értek el. Előjáróban, az események rövid krónikája előtt idekiváncsok egy megjegyzés: a sikerhez nagyban hozzájárult az orvostanhallgatók minden eddiginél alaposabb, körültekintőbb felkészülése.

Ezek után lássuk a történeteket!

Április első napjaiban Baranya megye „fővárosa” adott otthont az ország négy orvostudományi egyeteme — a debreceni, a pécsi, a budapesti és a szegedi — hagyományos sporttalálkozásának, a Medikus Kupa küzdelmeinek. A

hetedik alkalommal megrendezett rangos sportesemény megnyitó ünnepségére a Pécsi Orvostudományi Egyetem új tornacsarnokában került sor, ahol dr. Tigyi József, a vendéglátó intézmény rektora köszöntötte a résztvevő csapatokat.

Ezután három sportágban — kosár-, kézi- és röplabda — kezdetét vette a csapatok három napos át tartó versengése.

A szakemberek véleménye szerint is mindhárom sportágban igen magas színvonalú mérkőzéseknek lehettek szemtanúi a tornacsarnok lelátóin helyet foglaló érdeklődők. Ez bizonyos fokig érthető is, hiszen számos NB I-es játékos erősítette az együtteseket.

Kosárlabdában mind a fiúk, mind pedig a lányok „hengereltek”. Végig egyenletes, jó játékkal győzték le ellenfeleiket a szegediek — így mindkét csapat megérdemelten szerezte meg a végső győzelmet. Röplabdában csak a gyengébbik nem képviselői remekeltek, jó játékkal valamennyi vetélytársukat megelőzték. Ugyanez volt a helyzet a kézilabdában is, amelyben a lányok alig szorultak a második helyre. A fiúknak ebben a két

sportágban nem sok babér termelt, mindkettőben az utolsó helyen végeztek. Az utóbbiakról eltekintve a szegedi orvosegyetemisták kitűnően szerepeltek: a három első és az egy második helyezéssel az idén ők lettek a Medikus Kupa védői.

A Medikus Kupa végeredménye tehát:

1. SZOTE 21
2. POTE 21
3. SOTE 20
4. DOTE 10 pont.

(Az azonos pontszám mellett a több győzelem döntött a szegedi csapat javára.)

Orvosegyetemünk sportszervezői, sportolói, testnevelő tanárai még egy elismerésben részesültek: egész évi sporttevékenységükkel elnyerték az Egészségügyi Minisztérium által felajánlott és minden évben odaítélt, a legjobb tömegsport-munkáért járó vándorserleget, amelyet a POTE tornacsarnokában megtartott záróünnepélyen dr. Katona Gábor, az Egészségügyi Minisztérium osztályvezetője adott át dr. Cserhádi István egyetemi tanárnak, a SZOTE rektorhelyettesének.

— szz —

Hírek, eredmények

A József Attila Tudományegyetem szakszervezeti sportbizottsága hazánk felszabadulásának 34. évfordulója tiszteletére április 6-7-én Nemzetközi Felszabadulási Kupát rendezett hét intézmény — a lodzi és greifswaldi testvéregyetemek, a Biológiai Kutató Központ, a Szegedi Orvostudományi Egyetem, a Szegedi Élelmiszeripari Főiskola, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola és a JATE — oktatói-dolgozói kispályás labdarúgó-csapatjainak részvételével az Ady téri sporttelepen.

A rangos sporteseményen a nyolc együttes először két csoportban vívott selejtező mérkőzéseket. A küzdelmekből a SZÉF és a JATE került ki győztesen, és jutott be ezzel a döntőbe. Nagy csatában végül az Élelmiszeripari Főiskola labdarúgói bizonyultak jobbnak, 3:2 arányban legyőzve a tudományegyetemek első csapatát. A harmadik helyért vívott találkozó a greifswaldi egyetem és a Biológiai Kutató Központ együttese játszott egymással, s szoros mérkőzésen az NDK-beli labdarúgók nyertek 2:1 arányban.

A Nemzetközi Felszabadulási Kupa végeredménye:

1. SZÉF
2. JATE I.
3. Greifswald
4. Biológiai Kutató Intézet
5. JATE II.
6. Lodz

Felszabadulási Kupa

Alig két hónapja munkatársunk arról elmélkedett e hasábocon, hogy a tél „átmeneti időszak a sportban”, s az egyetemisták „olyanok, mint a medve — hosszú téli álmra hajtották fejüket”.

Azóta változott a helyzet. Kitalavaszodott és leiderült, hogy az előbbi hasonlat nem teljesen fed: a valóságot. Azonnal hozzá kell fenni: nem a medve hibájából. Ez az álomszuszék jószág ugyan — szokásához híven előbújt „fedezékéből” — nem így az egyetemisták többsége.

Ifjúságunk — úgy tűnik — elég edzettnek tartja magát, ebből következően üresen ásitoznak a pályák, érdeklődés híján jobb sorsra érdemes rendezvények maradnak el, illetve sejeződnek be tragikomikusan. Ismert, hogy a főiskola mezei futóversenyén egy induló volt, pontosabban lett volna, de mivel izgalmas vetélkedésre minimális esély sem adódott, végül nem vállalta a fele-

lősséget, hogy maga döntse el a helyezések sorsát.

Ugyanilyen „tomboló érdeklődés” jellemezte a felszabadulás emlékváltót is. A „beigért” hat tíz fős csapatból összesen tizen jelentek meg, s bár végigfutották a távot, nagyobb volt a „felhajtás”, mint a lényeg.

Sok mindenre lehetne hivatkozni, a szervezéstől az időponthoz egyeztetésig, de ezek inkább csak kifogások. Ha van is néha alapjuk, furcsa, hogy időpont ide — rendezés oda, a legtöbb hasonló kezdeményezésnek ez a sorsa.

Sokan, sok helyen írtak és beszéltek már a testedzés fontosságáról, úgy tűnik a „hegyibeszédek” intézményeink hallgatóit érintetlenül hagyták. Két hónappal ezelőtt még az időjárás viszontagságaira hivatkoztunk. Vártuk, hogy tavasszal majd megteljenek a pályák. Várjuk azóta is. Igaz, hogy a medve már mindenképpen győzött.

F. GY.